

Overweging 28 juni 2003 in de H. Dionysiusparochie.

Dit is de laatste overweging van een lekenvoorganger in het weekeinde in deze parochie.

Beste medeparochianen,

Vandaag vieren we het feest van de apostelen Petrus en Paulus. De 3 lezingen vandaag zijn duidelijk over de opdracht voor alle apostelen. Verkondig het geloof door middel van het evangelie onder alle volkeren. Het feit dat wij hier nu samenkomen om Gods aanwezigheid te vieren geeft aan dat zij hun opdracht goed vervuld hebben.

Eigenlijk wil ik het vandaag hebben over dat geloof. Hoe geven wij ieder persoonlijk in de dagelijkse praktijk van ons leven vorm aan dat geloof?

Deze vraag is net zo moeilijk als dat ik aan u zou vragen waarom U van uw partner houdt.

Waarschijnlijk krijg ik van 100 mensen 100 verschillende antwoorden die opmerkelijk genoeg allemaal waar zijn en elkaar verbazend genoeg niet tegenspreken. Ik durf te voorspellen dat de geloofsvraag een zelfde resultaat gaat opleveren. Niet verwonderlijk als we weten dat de 12 apostelen zelf ook geen eenheidsworst waren en ieder persoonlijk het geloof op hun eigen manier beleefden. Je zou er zo 12 prachtige boeken over kunnen schrijven.

Er zijn om het overzichtelijk te houden vanuit die verschillende geloofsbelevingen 3 modellen die steeds weer in de kerkgeschiedenis een rol spelen. Het **Johannusmodel** dat erg op geloofszaken gericht is en van de gelovigen een zich totaal beschikbaar stellen voor die kerk vraagt. Dit is weinigen gegeven maar een ideaal wat voor sommige mensen nog steeds een richtsnoer voor hun christenzijn is. Het **Petrusmodel** dat uitgaat van een sterk centraal gezag, een sterk geloof en duidelijke geloofsregels. Er is daar geen plaats voor twijfel. Bij twijfel beslissen de gewijde mensen en de gelovigen houden zich daaraan. Het **Paulusmodel** dat uitgaat van zelfstandige geloofsgemeenschappen die vanuit hun midden voorgangers kiezen. Zij zijn christenen onderweg op zoek naar die waarheid die leidt tot God. Regelmatig komt er een bisschop langs om die gemeenschap te ondersteunen en te laten ervaren dat zij onderdeel zijn van die grote wereldkerk van christenen. Er is geen apostel die zoveel gereisd heeft als Paulus en zoveel brieven geschreven heeft.

Door de eeuwen heen zijn er voortdurend in de kerk bijeenkomsten geweest om die verschillende modellen op elkaar af te stemmen en dat speelt heden ten dage nog steeds op de achtergrond een belangrijke rol.

Ook in onze parochie zijn er mensen die allemaal op hun eigen manier invulling geven aan de manier waarop ze hun christenzijn beleven. Er staat niet voor niets boven de hoofdingang van de kerk: "In het huis van mijn vader is ruimte voor velen" Van oudsher is die ruimte kenmerkend voor onze geloofsgemeenschap geweest en dat heeft in deze parochie geleid tot een grote rijkdom aan verscheidenheid van groepen, die met elkaar een bloeiende en bruisende geloofsgemeenschap vorm(d)en.

Al die groepen hebben als gezamenlijk uitgangspunten de inspirerende figuur van Jezus die als zoon van God, de Geest onder ons levend houdt en perspectief biedt voor een leven na de lichamelijke dood, én de ervaring dat onze geloofsgemeenschap in vreugde en verdriet meeleeft, tot grote steun en troost is in moeilijke tijden en dat veelal gedurende vele generaties.

Vroeger dachten we dat er twee zekerheden waren nl. geboorte en dood. Tegenwoordig komen we er achter dat er nog een derde zekerheid bestaat nl. het stuk menselijk leven tussen geboorte en dood in. Daar waar we als mensen weinig invloed hebben op de laatste twee, wordt voor ons als gelovigen het tussenstuk steeds interessanter en uitdagender. Welke vulling geven wij er als christenen aan, hoe kan dat ons leven als mens en gelovige verrijken en welke invloed kan dat hebben op dat perspectief van een leven na de dood.

De grootste uitdaging voor veel gelovigen is nu het antwoord te vinden op de vraag hoe je het geloof op een geloofwaardige manier kunt koppelen aan de eisen die het dagelijkse leven stelt. Vooral voor ouders met kinderen is dat broodnodig. Onder de 200 aanwezigen hier tel ik nog geen 10 jongeren. Dat geeft te denken. Hoe slagen wij erin jongeren duidelijk te maken dat het geloof dat ons ouderen zo dierbaar is, meer dan de moeite waard is om God die plaats in hun leven te geven die hij verdient.

Nu maakt de kerk het ons niet gemakkelijk als wij naar de richtlijnen kijken volgens welke wij als goede katholieken officieel zouden behoren te leven. Het zou erg goedkoop zijn als we ons alleen zouden concentreren op onderwerpen als anticonceptie, biseksualiteit, euthanasie en abortus. Dat is voor volwassenen al moeilijk genoeg.

Wat voor antwoord hebben wij ouders, hierbij gesteund door onze voorgangers, op eerlijke en open vragen van onze jongeren als:

- De wereld is al overvol met zieken, AIDS, honger en oorlogen. Waarom doet de kerk zo moeilijk over anticonceptie?
- Waarom komen inspirerende vrouwen die de gave van het woord hebben en zoveel doen voor het geloof zo weinig op de voorgrond. De kerk lijkt emancipatorisch voor vrouwen het spoor bijster?
- Vieringen spreken ons jongeren zo weinig aan. Saaiheid is vaak troef. Er is zoveel goede muziek en er zijn zulke aansprekende teksten. Waarom gebruiken we die niet meer?
- Hoe kan ik ten opzichte van mijn vrienden geloofwaardig en serieus geaccepteerd blijven als katholiek, als ik voortdurend het gevoel krijg dat datgene wat maatschappelijk geaccepteerd wordt haaks staat op het beleid binnen de kerk.

Je moet wel sterk in je schoenen staan als je dit soort gesprekken met je kinderen durft aangaan. Bovendien prikken jongeren snel door schijnheiligheid heen als ze merken dat je eigenlijk het met veel kritiek van hen eens bent. Je redt het niet met te zeggen, dat het nu eenmaal zo is. Je zult een open discussie aan moeten gaan, wil het zin hebben.

De beste manier om jongeren te benaderen is ze met respect te behandelen en hen serieus te nemen. Laat je hart spreken en toon vertrouwen in ze. Probeer die liefde waarover wij zo vaak praten en die Christus heeft voorgeleefd in praktijk te brengen. Dat vraagt veel geduld en incasseringsvermogen.

Wim Zonneveld zei het al: “Een opvoeder is een stakker die in het duister tast.” Christen zijn is niet de makkelijkste weg om te kiezen. We hebben de verhalen uit de lezingen en inspirerende geestelijke begeleiders hard nodig.

Vóór in de kerk ziet U bakken met plantjes staan. Het zijn symbolen van hoe wij met ons geloof om moeten gaan. U wordt uitgenodigd na de dienst een plantje mee naar huis te nemen. Het zijn per bak 12 verschillende plantjes die samen een mooi kleurenpalet vormen als eerbetoon aan de schoonheid van Gods schepping. Het zijn 5 bakken omdat wij tot die wereldgodsdienst van christenen behoren die in alle werelddelen leven en geloven. Verzorgt de plantjes goed, houdt ze voortdurend in het oog, geeft ze voldoende water en licht, houdt ze niet binnenskamers, maar zet ze zichtbaar op de vensterbank of in de tuin. Uw beloning zal een bloeiend plantje zijn, waard om gezien te worden en om van te genieten. Moge het voor ons een stimulans zijn om met vergelijkbare zorg ons geloof te beleven. Dan zal volgend jaar het feest van Petrus en Paulus met recht gevierd kunnen worden.